

GUY LE GAUFEY, 1946 -

Psihanalist, psihiatru, co-fondator al revistei LITTORAL și al ȘCOLII LACANIENE DE PSIHANALIZĂ.

Cărți:

1991. Incompletitudinea Simbolicului. De la Rene Descartes la Jacques Lacan
1991. Evacuarea originii
1994. Obiectul a. Abordări ale invenției lui Lacan
1997. Lasoul specular: un studiu transversal al unității imaginare
1998. Anatomie a celei de-a treia persoane
2006. Nu Totul lui Lacan. Consistență logică, consecințe clinice
2009. Cărui subiect?
2013. Hiatus sexualis. Despre non-raportul sexual după Lacan
2014. O arheologie a atot-puterniciei. De unde vine A barat

2016. Index al numelor proprii și al titlurilor de opere în ansamblul seminariilor lui Jacques Lacan

ECOLE LACANIENNE DE PSYCHANALYSE

Guy Le Gaufey

L'ÉVICTION DE L'ORIGINE

E.P.E.L.

1991. EXPULZIA ORIGINII

ECOLE LACANIENNE DE PSYCHANALYSE

INDEX
DES NOMS PROPRES
ET TITRES D'OUVRAGES
dans l'ensemble des séminaires de
JACQUES LACAN

E.P.E.L.

1998. INDEX AL NUMELOR PROPRII ÎN ANSAMBLUL SEMINARIILOR LUI JACQUES LACAN

2011. DESPRE FORMAREA PSIHANALISTULUI - interviu

„Punctul cheie este că în Franța nu există nici un titlu oficial de psihanalist; insist asupra acestui punct pentru că din momentul în care vrei o recunoaștere oficială a titlului de psihanalist trebuie să treci prin furcile caudine ale Statului, ceea ce este prea normal: dacă vrei să beneficiezi de garanția pe care el o oferă, trebuie să-i plătești prețul.

Acest titlu, așadar, nu există încă, și nu a existat niciodată ca atare.

În ceea ce privește confuzia între psihanaliză și psihoterapie, ea a devenit un bazar total, căci azi, în Franța, titlul de psihoterapeut, el, este recunoscut de Stat, și toți cei ce aleargă după un titlu oficial de psihanalist par gata să se alipească psihoterapeuților pentru a-l obține.

Ori, dacă întreținem confuzia între practica analizei și cea a psihoterapiei nu vom avansa niciodată spre ceea ce totuși ne propunem să facem: să apărăm practica analizei.

Fapt e că în Franța, numeroase grupuri analitice, la fel de bine freudienii din SPP, cât și Școala Cauzei Freudiene și altele încă, sunt totuși de acord asupra unui lucru: fără titlu oficial al psihanalistului...

Până în ziua în care Serge Leclaire a vrut să lanseze „Ordinul psihanaliștilor”; el vroia să creeze, după propriile cuvinte, o „interfață” între Stat și profesie. I-am răspuns atunci că ceea ce el numea „profesie” nu putea exista, căci nu exista nici un titlu, ceea ce face că nu eram în măsură, și nu suntem încă în măsură nici astăzi să spunem cine este analist sau cine nu este analist.

Anumite școli au bineînțeles propriul lor titlu care le permite să spună dacă cutare este sau nu psihanalist. Ele au listele lor, dar aceste liste nu pot în nici un mod pretinde a avea valoare legală: din momentul în care ne apropiem puțin de modul în care ele sunt stabilite, și oricare ar fi seriosul care uneori prezidează la confecționarea lor, ne dăm seama imediat că această afacere este în mod strict internă asociației care o promovează: să faci o analiză cu un didactician recunoscut, să urmezi unul sau mai multe controale timp de un anumit număr de ani la X sau Y, și așa mai departe.

Toate acestea nu înseamnă mare lucru în afara instituției, care nu urmează în aceasta nimic altceva decât propriile sale reguli.

Cum devii un analist?, e o chestiune totodată foarte simplă și foarte complicată.
O tentativă de răspuns ar fi cura sau tratamentul, pe care toți sunt de acord în a o considera indispensabilă.

Dar trebuie de asemenea să considerăm și un dincolo, căci nu vedem cum anume necesarul secret al unei cure ar conduce la un efect atât de public precum producerea unui nou analist.

Munca în cartel, atât de subliniată de Lacan drept element bazic al formării analistului în cadrul Școlii Freudiene din Paris, mi se pare un lucru foarte just.

Să comentăm chestiunea cartelului ne-ar lua mult timp. Ideea a fost lansată de Lacan în 1964 și se prezenta ca un fel de sistem de formare a analiștilor, în afara Universității; din faptul acestei munci în carteluri, analiștii în formare nu erau singuri, dar nici nu mai erau ierarhizați în clase, profesori, etc...

Cea mai mare parte dintre școli, și inclusiv unele de obediență lacaniană, decernează titluri: analist cutare, analist așa. Oricare ar fi precauțiile luate pentru a asigura un minim de serios în această afacere, toate aceste titluri sfârșesc asupra faptului, recunoscut aproape de toți, că nu este vorba despre a te asigura de o știință, ci de calitatea raportului la o știință.

Iar aceasta, nici un examen, prin definiție, nu o poate obține.

Ignorând acest punct, admiterea la titlul de psihanalist sfârșește prin a se sprijini pe forme deseori foarte insidioase de cooptare, deci de identificare, ceea ce nu este foarte promițător pentru practica ce va urma. Aceasta nu o face neapărat rea, dar garanția pe care aceasta pretinde s-o ofere sfârșește prin a avea ceva rizibil, oricât de puțin ne-am apropia.

Întreaga diferență stă între știință și raportul la știință. Universitatea poate aduce un ansamblu de cunoștiințe și verifica dacă ele au fost corect asimilate, dar ea nu poate califica pentru practica analizei, nu este în măsură pentru a verifica acest ultim punct, al raportului la știință.

Putem verifica cunoștiințele, de ce nu, dar nu putem verifica calitatea relației la aceste cunoștiințe. Este imposibil de supus aceasta la o evaluare.

Putem, desigur, chestiona această calitate, este chiar tocmai ceea ce oferă o școală, cel puțin în cel mai bun dintre cazuri (căci o școală poate de asemenea să fie mult mai rea decât universitatea în transmiterea oarbă și non critică a științei):este vorba în sumă de a lua în considerare transferul în el însuși.

Căci transferul este o modalitate a acestui raport la știință.

Punctul de căpătâi este deci de a recunoaște o bună dată pentru totdeauna că nu putem verifica un astfel de aspect, îl putem doar pune în chestiune, este tot.

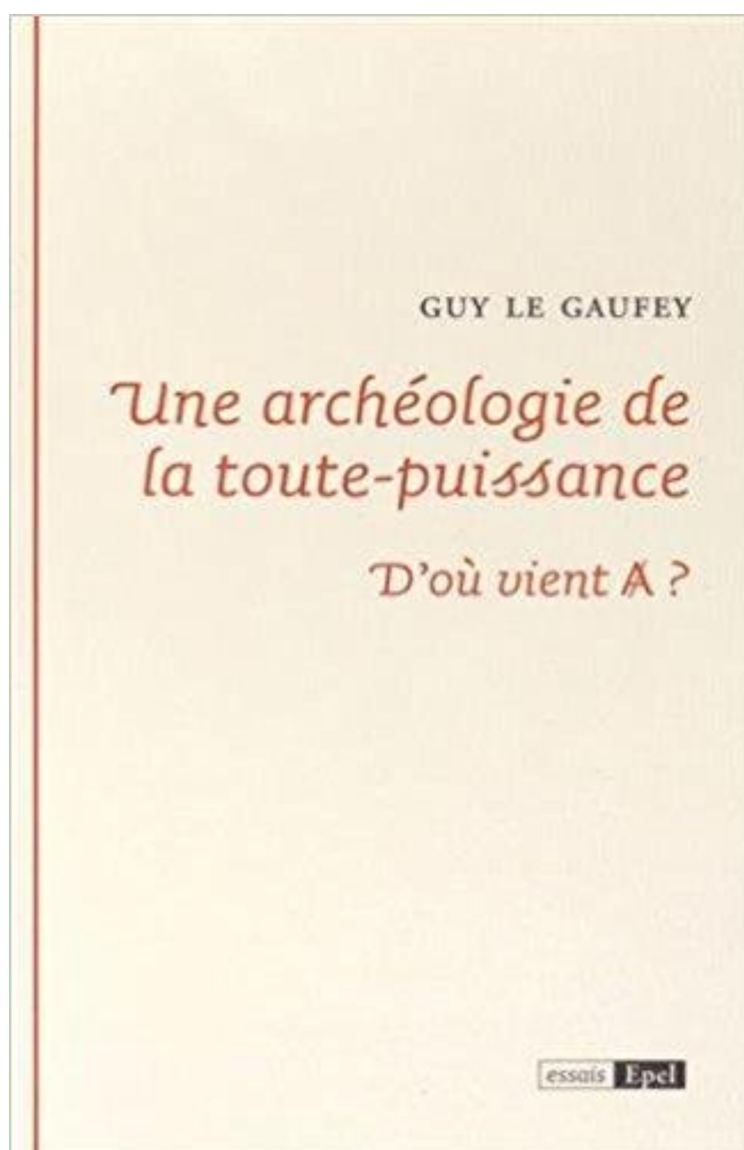
La ora actuală, politica Statului este a de a verifica totul, mai mult ca niciodată în această lume devenită atât de „securitară”, iar noi nu putem schimba nimic acolo, chiar dacă e de preț să lupți să faci atât cât se poate contra acestei mișcări încăpățânate, și foarte des în mod stupid contra-productive.

Asupra acestui punct, mi se pare exclus că am putea ieși din dialogul surzilor între Stat și psihanaliști, acest dialog căruia Freud îi desenase deja marile linii în textul său faimos despre „analiza profană”.

Nu putem îndoi forța acestei logici, iar acum este rândul meu să vă pun o întrebare: sunteți gata să abandonați ideea însăși a unui titlu de psihanalist? sau doriți să fabricați unul? căci dacă țineți în mod absolut la un astfel de titlu, un titlu tare de „psihanalist” astfel încât să afișeze o anumită legitimitate în fața publicului, vă veți găsi în mod inevitabil prins în logica Statului, singurul chiar și în a oferi acel tip de legitimitate pe care nu o poate garanta decât celor care intră în logica sa a „binelui comun”.

Dacă psihanalistul ar putea spune în toată claritatea, așa cum o face viitorul medic cu jurământul hipocratic, care este finalitatea actului său, atunci nu ar exista nici o problemă în a intra în logica Statului, care vrea întotdeauna să se asigure că actele pe care le autorizează vizează binele comun, oricare ar fi deturunile uneori necesare pentru a atinge un astfel de scop.

Așadar cu cât veți fi mai aproape de un astfel de titlu, cu atât veți eșua mai mult în promovarea psihanalizei așa cum doriți s-o faceți, pentru că va trebui, la un moment sau altul, să trădați faptul însuși al transferului și al regulii fundamentale care, și unul și altul, vă obligă să nu știți unde mergeți cu analizantul.

2014. O ARHEOLOGIE A OMNIPOTENȚEI: DE UNDE VINE MARELE ALTUL BARAT?

„EPILOG”

......

„Cele câteva înțelegeri arheologice ale omnipotenței pe care tocmai le-am parcurs mărturisesc, fiecare în modul său și în ordinul său, despre ceea ce fobia pune în plină lumină, revelând acolo, ea, un fond de angoasă până atunci mai degrabă discret.”

„În fața puterii marelui Altul (divin, regal, matern) pusă în pericol printr-o bruscă ideație a limitărilor sale interne, emoția este mult prea mare: cea mai sigură dintre parade revine atunci s-o doteze cu o voință insesizabilă, care, reinstaurându-l ca subiect liber în sânul propriei sale omnipotențe, face din sistemul simbolic, căruia el îi este suportul și garantul, cu totul altceva decât o mașină ale cărei rateuri ar amenința propria mea existență.”

„O asemenea voință, indeterminată în însăși principiul ei, valorează ca putere pură, „omnipotență”, fără nici o nevoie de a mai trece și prin act pentru a se asigura de ea însăși, iar astfel, temuta ruinare a aparatului simbolic se regăsește cu atât mai mult suspendată.”

„Această soluție elegantă obligă totuși la reînnoirea regulată a acelui pact care a făcut o „joacă” cu o voință atât de incontrolabilă: ce să faci pentru ca ea să nu se pună brusc să acționeze după bunul său plac, și să rămână închisă în purul potențial care îi este adevărata sa natură?”

„Din timp în timp, va trebui să mergi s-o testezi: să respingi diavolul, să riști războiul civil, să gâdili obiectul fobic prezent în vreun colțișor al regatului matern.”

„Dar mai există și o altă cale, cea indicată de Lacan atunci când a sfârșit prin a-i retrage marelui Altul orice calitate de subiect, precizând prea bine că nu era vorba acolo de o constatare rațională, ci de rezultatul unei „asceze”.”

„Asceza care ajunge să bareze acest mare Altul, conduce așadar la destituirea lui, la brusca și surprinzătoarea percepție că omnipotența acestui mare Altul nu se ține decât de firul presupunerii care îl fondează ca subiect, o presupunere „uneltită” - cuvântul se impune acum - de către chiar cel care se preface a i se adresa.”

„O presupunere cu siguranță nu este un nimic. ”

Să lași să cadă această presupunere a marelui Altul ca subiect antrenează la conceperea faptului că totalitățile pe care noi le făurim nu sunt unificate, că ele nu se conectează și nici nu converg - decât construindu-le ca atare, pentru câțiva și pentru un timp.